

zou zijn. Ieder klein besluit viel haar moeilijk, maar wel wist ze, naar Holland te verlangen.

Den nacht van haar overtocht was ze zeeziek. Ze lag onbewegelijk op haar rug gestrekt in de smalle krib, voelde zich door en door koud en stijf. — Ik ben verlaten en ziek, ging het door haar hoofd, ellendig ziek. Ze dacht aan Jack, die in de loopgraven was geweest, onbeschermd tegen regen en wind en granaatvuur, niet één nacht, maar weken en maanden. Zijn ellende, sinds lang ten einde geleden, vermeerderde de hare; — dit was het menschenbestaan: lichamelijke zwakheid, en geestelijk eenzaam-zijn.

Maar in den morgen, onder de duinenkust van Holland, werd de zee kalmer. Ina voelde de ergste strakheid van zich wijken, en ze dorst weer de dekens over zich heen te leggen, die ze zelf had weggetrapt. Warmte en rust, en een korte droom, die haar niet bijbleef, toen moest ze zich klaar maken om aan land te gaan. Ze had Greet niet bericht met welke boot ze kwam, en weer stond ze aarzelend en besluiteloos onder de kap van het groote, vuile station van haar geboorteplaats. — Rotterdam — wat ze er nu van zag, leek nog op Londen, grauw van treinensmook en van hooge, sombere huizenrijen. Kon ze hier blijven? Ze ging in de wachtkamer zitten en kocht een Hollandsch spoorboekje. Haar spraak klonk haar zelf vreemd, en ze deed meer met gebaren dan met woorden.

Er was een beeld in haar van het ouderlijk huis, haar stille, gebogen vader, haar luidruchtig-bedrijvige moeder, en Greet, lachend in de harde bewustheid van mooi meisje. En zijzelf? Ze had haar vader meer moeten liefhebben, maar die gedachte was nu nutteloos. Als ze naar Greet ging, zou ze veel kunnen praten over vroeger. Praten, deed dat goed? Onderwijl zocht ze in het spoorboekje: Rotterdam, Utrecht, Amersfoort. Dan overstappen, en met een boemeltrein de Veluwe op. Wacht, naar Nunspeet zou ze gaan, daar was ze als kind eens geweest, en had ze ongerept genoten. — Een heele reis nog, — en wat zou Greet zeggen? Maar ik ben zoo moe, dacht ze, zoo moe, dat ik dit wel doen mag voor mezelf. Niet meer het geraas over straatstenen, maar een stil dennenbosch, en een heuvelige hei. Het zand blinkend in de zon, en heldere huisjes met bloemen ervoor.

Een conducteur kwam afroepen: Sneltrain Utrecht!

Ze verstond het nauwelijks, maar schokte toch op, vroeg haastig: Waar?

— Recht voor u, zei de man onverschillig.

De trein wachtte.

Ze werd wakker in een heel lichte kamer. De lucht was van een diep verzadigd blauw, stil wiegde het topje van een spar er tegen. Ze moest